

Sygn. akt **XI Ka 257/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Dobrzańska

Protokolant Wioleta Zawadzka

przy udziale Prokuratora Elżbiety Książek – Sadło

po rozpoznaniu dnia 23 maja 2019 roku

sprawy L. W. s. W. i J. z domu W., urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 193 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 23 listopada 2018 roku sygn. akt.

II K 256/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. P. K. Kancelaria Adwokacka w K. 516, 60 (pięćset szesnaście 60/100) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wchodzącymi w ich skład wydatkami obciążając Skarb Państwa.

XI Ka 257/19 **Uzasadnienie**

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2018r. Sąd Rejonowy w Kraśniku uznał L. W. za winnego czynu z art. 193 kk i skazał go na karę miesiąca pozbawienia wolności, rozstrzygnął o kosztach procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć w wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego,
2. błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do uznania winy oskarżonego, podczas gdy materiał dowodowy wskazuje na uzgodnienia pomiędzy nim a pokrzywdzoną, że będzie mógł zabrać swoje rzeczy z lokalu L. M..

Wskazując na powyższe skarżący wnosił o uniewinnienie, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się chybiona.

Obrońca eksponuje wyjaśnienia oskarżonego jako dowód pewny, natomiast co do zeznań L. M. ogranicza się tylko do zarzucenia, że jest zainteresowana niekorzystnym dla oskarżonego rozstrzygnięciem. W rzeczy samej

każdy pokrzywdzony w sprawie jest zainteresowany takim rozstrzygnięciem, a idąc tokiem rozumowania autora apelacji, tacy świadkowie byliby z góry skazani na odmówienie im wiary. Nie na tym jednak polega właściwa ocena materiału dowodowego, którą wyznacza ją w głównej mierze art. 7 kpk. Ocena zatem dokonana przez Sąd musiała uwzględniać zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Analiza pisemnych motywów wyroku pozwala na wniosek, że Sąd I instancji sprostał temu zadaniu. Skrupulatnie prześledził wyjaśnienia oskarżonego, by następnie wykazać, że są niewiarygodne jako niespójne, nielogiczne i sprzeczne z pozostałymi dowodami. Był więc w pełni uprawniony, by takim depozycjom odmówić waloru prawdziwości. Należycie również uzasadnił, dlaczego podzielił zeznania pokrzywdzonej L. M.. Podkreślić wypada, że jeśli miałyby tak być, jak twierdzi obrońca w apelacji (oskarżony uzgodnił telefonicznie zabranie swoich rzeczy z lokalu), to zupełnie nielogiczne byłoby niekwestionowane wylamywanie przez niego zamka w drzwiach.

Odnośnie do nadmiernej surowości kary poruszonej w końcowym akapicie uzasadnienia środka odwoławczego, to wskazać należy, że nie stanowi zarzutu apelacji podlegającego rozpoznaniu w oparciu o art. 438 pkt 4 kpk. Tym samym Sąd Okręgowy był zwolniony od omówienia tej kwestii (art. 457§3 kpk). Nie nakazuje tego art. 447§1 kpk. Skład orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela pogląd wyrażony w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. Dariusza Świeckiego (LEX): "Jednak pomimo rozszerzenia granic kontroli odwoławczej w zakresie wskazanym w art. 447 § 1-3 sąd odwoławczy pozostaje związany podniesionymi zarzutami (art. 433 § 1). Wobec tego zachodzi konieczność zsynchronizowania granic kontroli odwoławczej z wymogiem uwzględnienia art. 447 § 1-3. Należy przyjąć, że chodzi tu o możliwość orzekania w rozszerzonych granicach zaskarżenia przy uwzględnieniu zarzutu odwoławczego. Może to nastąpić wówczas, gdy sąd odwoławczy stwierdza zaistnienie uchybienia wskazanego w zarzucie odwoławczym. W takiej sytuacji zastosowanie art. 447 § 1-3 umożliwia wydanie orzeczenia w szerszym zakresie niż wynikający z podniesionego zarzutu. Ratio legis art. 447 § 1-3 łączy się z koniecznością dostosowania środków reakcji karnej do zmienionej sytuacji prawnej oskarżonego związanej z uwzględnieniem zarzutu odwoławczego. Chodzi tu o zachowanie wewnętrznej spójności i sprawiedliwości wydanego orzeczenia. Przykładowo uwzględnienie apelacji co do zarzutu błędnej kwalifikacji prawnej czynu może uzasadniać konieczność orzeczenia innej kary na nowej podstawie prawnej. Natomiast w wypadku nieuwzględnienia zarzutu odwoławczego orzekanie poza jego granicami powinno nastąpić tylko w wypadkach wskazanych w ustawie, np. w art. 440. Wówczas bowiem odpada potrzeba zastosowania art. 447 § 1-3, skoro nie dochodzi do zmiany orzeczenia w granicach zarzutów. Niestwierdzenie uchybień podniesionych w środku odwoławczym wyłącza orzekanie w granicach zaskarżenia. W takiej sytuacji kontrola odwoławcza jest przeprowadzana w szerszym zakresie tylko na podstawie szczególnych przepisów i tylko w okolicznościach tam wskazanych może nastąpić orzekanie poza granicami zarzutów (art. 435, 439 § 1, art. 440 i 455; zob. też uwagi do art. 433 § 1)".

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624§1 w zw. z art. 634 kpk.